Στον πάνσεπτο του Χριστού Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη (Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Αυγούστου, 2016

Ἂν ὁ θάνατος τῶν ὁσίων εἶναι ἀξιοτίμητος καί ἡ μνήμη τοῦ ἀνθρώπου, πού σ’ ὅλη του τή ζωή ἔκανε μέ συνέπεια τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πανηγυρίζεται μέ ἐγκωμιαστικούς λόγους, πόσο περισσότερο ἔχουμε ἐμεῖς ὑποχρέωση νά γιορτάζουμε μέ ἐγκώμια τή **μνήμη τοῦ Ἰωάννη**, πού βρίσκεται στήν πιό ψηλή κορυφή, πάνω ἀπ’ ὅλους τούς ὁσίους καί τούς δικαίους; τοῦ Ἰωάννη πού σκίρτησε προφητικά γιά τή σάρκωση τοῦ Θεοῦ-Λόγου -ἐνόσω ἀκόμα βρισκόταν στή μητρική κοιλιά- πού γεννήθηκε καί κήρυξε πρίν ἀπό Ἐκεῖνον καί μέ τά κηρύγματά του ἑτοίμασε τήν ἔλευσή Του στόν κόσμο; τοῦ Ἰωάννη πού ἀπό Αὐτόν τόν Θεό-Λόγο ἐπίσης ἀνακηρύχτηκε καί ὁμολογήθηκε δημόσια ὡς ἀνώτερος ἀπ᾽ ὅλους τούς προφῆτες, τούς δικαίους καί τούς ὁσίους ὅλων τῶν αἰώνων; Δέν μποροῦμε βέβαια νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι, ἐπειδή ἡ ζωή του ξεπερνάει τά ἀνθρώπινα λόγια ἤ ὅτι ἐπειδή ὁμολογήθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Μονογενῆ Λόγο τοῦ Θεοῦ καί τιμήθηκε δημόσια, δέν ἔχει ἀνάγκη καί ἀπό τό δικό μας ἐγκώμιο, καί μέ αὐτή τήν πρόφαση νά σιωπήσουμε καί ν’ ἀφήσουμε νά περάσει ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης του χωρίς ἐγκωμιαστικούς λόγους, αὐτούς πού οἱ δυνάμεις μας ἐπιτρέπουν νά ἐκφωνήσουμε, μέ σκοπό νά τιμήσουμε αὐτόν πού, κατά τίς γραφές, ὑπῆρξε**ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ-Λόγου**.
Ἴσα-ἴσα, ἐπειδή τόσο μεγάλος ἀνακηρύχτηκε καί ὁμολογήθηκε δημόσια ἀπό τόν ἴδιο τό Δεσπότη τῶν ὅλων Ἰησοῦ Χριστό, κάθε γλώσσα πιστοῦ χριστιανοῦ ἄς κινηθεῖ γιά νά τόν ὑμνήσει μ᾽ ὅλη της τή δύναμη. Ὄχι βέβαια γιατί θά καταφέρουμε νά προσθέσουμε ἕνα ἀκόμη στολίδι στή δόξα του -πῶς εἶναι δυνατόν;- ἀλλά γιά νά ἐκπληρώσουμε τό χρέος μας καθένας χωριστά καί ὅλοι μαζί, ἐξιστορώντας καί ὑμνώντας ὅλα τά ἀξιοθαύμαστα πού σχετίζονται μέ τήν ἁγία μορφή του. Γιατί ὁλόκληρη ἡ ζωή τοῦ μεγαλύτερου ἀπ᾽ ὅλους ὅσους ποτέ γεννήθηκαν πάνω στή γῆ, ξεπερνάει κάθε θαῦμα. Καί μάλιστα, ὄχι μόνο ὁλόκληρη ἡ ζωή ἐκείνου πού προφήτεψε, πρίν ἀκόμα γεννηθεῖ καί πού ἀργότερα **ξεπέρασε κάθε προφήτη**, ἀλλά καί ὅσα συνέβηκαν πολύ πρίν ἀπό τή γέννησή του καί μετά τήν ὁσιακή ζωή του καί ἔχουν σχέση μ᾽ αὐτόν, ὑπερβαίνουν κάθε θαῦμα.
Θεῖες γι᾽ αὐτόν λαλιές θεοφώτιστων προφητῶν τόν ὀνόμασαν, πρίν ἀπ᾽ τή γέννησή του, **ἄγγελο** καί ὄχι ἄνθρωπο, **λυχνάρι τοῦ οὐράνιου φωτός** πού σάν ἄλλος ὁλόλαμπρος αὐγερινός **ἀνέτειλε πρίν ἀπό τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης** καί πού ὑπῆρξε -ἀφοῦ προηγήθηκε ἀπό τόν Χριστό, τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης- φωνή τοῦ Ἴδιου τοῦ Θεοῦ-Λόγου. Γιατί τί εἶναι κοντινότερο ἤ πιό συγγενικό μέ τό Θεό-Λόγο ἀπό τήν ἴδια τή φωνή Του;

Ὅταν ἔγγιζε ὁ καιρός τῆς συλλήψεως τοῦ Ἰωάννη, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό ἄγγελος καί ὄχι ἄνθρωπος, ἔλυσε τή στείρωση τοῦ Ζαχαρία καί τῆς Ἐλισάβετ, μηνύοντας ὅτι οἱ μέχρι τότε ἄγονοι σύζυγοι θά ἀποκτοῦσαν στά βαθιά γεράματά τους παιδί καί προεξαγγέλλοντας ὅτι ἡ γέννησή του θά ἦταν γιά ὅλους ἀφορμή χαρᾶς καί σωτηρίας. Ὅπως λέει ἡ Ἁγ. Γραφή «*θά ἀναδειχτεῖ μεγάλος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δέν θά δοκιμάσει ποτέ του κρασί ἤ ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά καί θά εἶναι γεμάτος ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, ἐνῶ ἀκόμα θά βρίσκεται στή μητρική κοιλιά. Θά βοηθήσει ἀκόμα νά ἐπιστρέψουν στόν Θεό μέ τή μετάνοια πολλοί Ἰσραηλίτες. Καί θά ἔρθει πρίν ἀπό Ἐκεῖνον μέ τό Πνεῦμα καί τή δύναμη τοῦ προφήτη Ἠλία*» (Λουκ. 1,15). Γιατί καί ὁ Τίμιος Πρόδρομος θά εἶναι παρθένος ὅπως καί ὁ προφήτης Ἠλίας καί θρέμμα τῆς ἐρήμου περισσότερο ἀπ᾽ ἐκεῖνον. Καί ἀκόμα θά εἶναι ἐλεγκτής βασιλιάδων καί βασιλισσῶν πού ἔπεσαν στήν παρανομία. Ὅ,τι ἀναφέρεται στό πρόσωπο τοῦ Ἠλία τό ᾽χει ἐκεῖνος πιότερο ἐκτελέσει, γιατί ὑπῆρξε πάνω ἀπ᾽ ὅλα πρόδρομος τοῦ Ἴδιου τοῦ Θεοῦ. Γιατί λέει ἡ Ἁγ. Γραφή: «*θά ἔρθει πρίν ἀκόμα Ἐκεῖνος σαρκωθεῖ*».

Ἐπειδή σ᾽ ὅλα αὐτά ὁ Ζαχαρίας θεώρησε σκόπιμο νά μή δώσει ἀνεπιφύλακτα τήν πίστη του, ἔχασε τή λαλιά του. Ἀφοῦ ἀρνήθηκε νά κηρύξει μέ τή θέλησή του, κράζει χωρίς νά τό θέλει μέ τή σιωπή του καί διαλαλεῖ τήν παράξενη σύλληψη τοῦ παιδιοῦ, μέχρι νά γεννηθεῖ αὐτός πού θά ἔρθει στόν κόσμο, πρίν ἀπό τόν Θεό Λόγο σάν φωνή τοῦ Λόγου.
Ἀφοῦ συνελήφθηκε μετά ἀπό τέτοιες καί τόσο μεγάλες ἐπαγγελίες, χρίεται προφήτης πρίν ἀκόμα γεννηθεῖ καί μεταδίδει θαυματουργικά στή μητέρα του τήν προφητική χάρη. Καί ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἠσαΐας «*Ντύνεται σωτηριῶδες ἱμάτιο καί χιτώνα εὐφροσύνης*» (Ἠσ. 61, 10). Ὅπως ἀκόμα ἔκανε ὁ προφήτης Ἠλίας στόν Ἐλισσαῖο, ἔτσι καί αὐτός χρίει στή θέση του προφήτη τόν πατέρα του. Καί ὄντας ἀκόμα ἔμβρυο φτάνει καί ξεπερνάει καί τῶν δύο προφητῶν τήν τελειότητα, ἀποκαλύπτοντας τήν προφητική του δύναμη μέ τό ἰδιαίτερο σκίρτημά του κατά τήν παρουσία τοῦ Κυρίου. Καί ἦταν προφητικό τό σκίρτημά του ἐπειδή ἀκριβῶς τό ἔμβρυο μετά τή διάπλαση τῶν μελῶν του μπορεῖ νά κινεῖται μέσα στή μητρική κοιλιά, ἀλλά δέν μπορεῖ νά μιλάει, γιατί ἡ κυοφορία του τό ἐμποδίζει νά ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τόν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα καί κατά συνέπεια δέν μπορεῖ νά παράγει καί νά μεταδίδει ἤχους.

Ἔφτασε λοιπόν στό πατρικό του ἡ Παρθένος Μαριάμ, φέρνοντας στά σπλάχνα τῆς τόν Ἴδιο τόν Θεό. Ὁ Ἰωάννης, ἐνῶ ἀκόμη βρισκόταν στήν κοιλιά τῆς μητέρας του, δέν ἄφησε νά περάσει ἀπαρατήρητη ἡ Θεία παρουσία καί ἡ οἰκονομία Του γιά τόν ἄνθρωπο, ἀλλά, χρησιμοποιώντας τή γλώσσα τῆς μητέρας του καί θεολογώντας, ἀνυμνεῖ ἀπό ἐκεῖ τήν Ἀειπάρθενο Θεοτόκο.

Τί ἀξιοθαύμαστο ἀλήθεια πράγμα! Σκιρτάει καί εὐφραίνεται, ὄντας στά μητρικά σπλάχνα, ἀφοῦ μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέχτηκε στή μητρική κοιλιά τήν τελειότητα τοῦ «μέλλοντα αἰώνα». Γιατί ἀκριβῶς καί ὁ μεγάλος ἀπόστολος Παῦλος, προκαταγγέλλοντας τό μυστήριο τῆς αἰώνιας ζωῆς, λέει: «*Σπέρνεται σῶμα ὑλικό,*

ἀνασταίνεται σῶμα πνευματικό» (Α΄ Κορινθ. 15, 44), δηλαδή σῶμα πού θά ζεῖ καί θά κινεῖται μέ τήν ὑπερφυσική δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στήν αἰώνια μακαριότητα. Ἔτσι καί ὁ Ἰωάννης συνελήφθηκε καί συγκροτήθηκε ὡς φυσικό σῶμα στή μητρική κοιλιά, μέ τήν παράδοξη ὅμως χαρισματική ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναδείχτηκε σῶμα πνευματικό. Καί μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκιρτώντας γεμάτος ἀγαλλίαση, ἀξίωσε τή μητέρα πού τόν κυοφοροῦσε νά μιλήσει προφητικά. Ἔτσι μέ δυνατή φωνή, χρησιμοποιώντας τή μητρική γλώσσα, εὐλογοῦσε τόν Θεό καί κήρυξε λαμπρόφωνα τήν Παρθένο, πού κυοφοροῦσε, Μητέρα τοῦ Κυρίου καί Ἐκεῖνον πού βρισκόταν στά σπλάχνα της, καρπό τῆς κοιλιᾶς της, γνωρίζοντάς την ἔτσι σ᾽ ὅλους ἔγκυο συγχρόνως καί παρθένο. Ἔτσι ὁ Ἰωάννης ὄχι μόνο, ὅπως λέει ἡ Ἁγ. Γραφή (Ἡσαΐα, 7, 15-16), πρίν ἀκόμα γνωρίσει τό κακό διάλεξε τό ἀγαθό, ἀλλά καί πρίν ἀκόμα γνωρίσει τόν κόσμο, ὄντας ἔμβρυο, ἦταν πάνω ἀπό τά ἐγκόσμια πράγματα. Μετά δέ τή γέννησή του γέμισε ὅλους μέ χαρά καί ἔκπληξη γιά τά θαυμάσια καί πρωτόγνωρα πού συνέβηκαν γύρω ἀπ᾽ τό πρόσωπό του. «*Ἦταν τό χέρι τοῦ Θεοῦ ἐπάνω του*», ὅπως λέει ἡ Ἁγ. Γραφή, ἐπιτελώντας καί πάλι, ὅπως καί πρίν ἀπό τή γέννησή του, πράγματα θαυμαστά. Τό στόμα τοῦ πατέρα του πού εἶχε κλειστεῖ, ἐπειδή δέν πίστεψε τόν παράδοξο τρόπο τῆς συλλήψεως τοῦ παιδιοῦ, ἀνοίχτηκε καί γέμισε Πνεῦμα Ἅγιο καί προφήτεψε πολλά καί γιά διάφορα ἄλλα θέματα, ἀλλά καί γιά τό ἴδιο τό παιδί του, καί εἶπε: «*Καί σύ παιδί μου, θά ὀνομαστεῖς προφήτης τοῦ ὕψιστου Θεοῦ, γιατί θά προπορευτεῖς πρίν ἀπό τή σάρκωσή Του, γιά νά ἑτοιμάσεις στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων τό δρόμο τοῦ ἐρχομοῦ Του καί νά γνωρίσεις στό λαό Του τή σωτηρία, πού Αὐτός ἔρχεται νά χαρίσει*» (Λουκ. 1, 76). Ὅπως λοιπόν κατά τή σύλληψή του τό Θεῖο αὐτό παιδί, ἔμβρυο ὄντας, ἦταν ζωντανό ὄργανο τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ καί μέ τή χάρη Του σκιρτοῦσε καί μέσα στήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀγαλλόταν, ἔτσι καί μετά τή γέννησή του μεγάλωνε καί δυνάμωνε μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ἐπειδή ὁ κόσμος δέν ἦταν ἄξιος νά τόν κρατάει στούς κόλπους του, **παρέμεινε ἀπό μικρός, σ’ ὅλη του τή ζωή στήν ἔρημο**, περνώντας τίς ἡμέρες του **χωρίς μέριμνα**, **χωρίς ἰδιοκτησία, χωρίς καμιά ἀπολύτως ὑλική φροντίδα**. Ἡ ψυχή του δέν γνώρισε τή λύπη πού φέρνει ἡ ἀνθρώπινη ἐμπάθεια, δέν ἔδωσε τόπο μέσα του σέ διεστραμμένα πάθη καί δείχτηκε ἀνώτερος ἀπό κάθε ἐφήμερη ὑλική ἡδονή πού κολακεύει τό σῶμα καί τίς σωματικές αἰσθήσεις. **Γιά τόν Θεό μόνο ζοῦσε, τόν Θεό μόνο ἔβλεπε, τόν Θεό μόνο εἶχε ἀπόλαυση καί χαρά του**. Ζοῦσε σάν ἕνα ἀποκομμένο ἀπό τή γῆ κομμάτι καί ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή «*ζοῦσε στήν ἔρημο, μέχρι τήν ἡμέρα πού ἔγινε γνωστός στούς Ἰσραηλίτες*». Καί ποιά ἦταν αὐτή ἡ ἡμέρα; «*Ὅταν ἔφτασε ὁ καιρός τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Κυρίου*», γιά τόν ὁποῖο καιρό ἔλεγε κάποιος ψαλμός: «*Δέν ὑπάρχει πιά κανένας συνετός, κανένας πού νά ἀποζητάει τόν Θεό. Ὅλοι ξεστράτισαν ἀπό τό δρόμο Του, ὅλοι ἀλλοιώθηκαν μέσα στή φθορά τῆς ἁμαρτίας*» (Ψαλμ. 13, 2-3). Ὅπως ἀκριβῶς λοιπόν ὁ Κύριος, ἐνῶ ὅλοι μας εἴμαστε ἀσεβεῖς, **κατέβηκε ἀπό τούς οὐρανούς ἀπό ἀνέκφραστη ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο**, ἔτσι καί ὁ Ἰωάννης τότε ἄφησε τήν ἔρημο γιά χάρη μας, γιά νά ὑπηρετήσει τή Θεία βουλή Ἐκείνου, σχετικά μέ τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί **ἔπρεπε νά εἶναι τόσο μεγάλη καί ὑπερβολική ἡ**

ἀρετή αὐτοῦ ὁ ὁποῖος θά ὑπηρετοῦσε τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο μεγάλη ὑπῆρχε ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων καί ὅσο ἀσύλληπτη καί ἀφάνταστη ἦταν ἡ συγκατάβαση τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Μ᾽ αὐτόν τόν τρόπο θά προσέλκυε ὅσους τόν ἔβλεπαν, ὅπως ἀκριβῶς καί ἔγινε, ἐπειδή τούς ἔφερε κοντά του ὁ θαυμασμός πού ἔνιωθαν γι᾽ αὐτόν, γιατί ζοῦσε ζωή ὑπερφυσική καί ἁγιασμένη καί ξεχώριζε τελείως ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀκόμα καί τό κήρυγμά του ταιρίαζε ἀπόλυτα μέ τή ζωή του. Γιατί ἔφερνε τό μήνυμα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί ἀπειλοῦσε μέ φωτιά ἄσβεστη. Ἀκόμα φανέρωσε σ᾽ ὅλους τόν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, δηλαδή τόν Χριστό πού, ὅπως ὁ ἴδιος λέει στό ἱερό Εὐαγγέλιο, «*κρατάει στά χέρια Του τό φτυάρι καί θά καθαρίσει ὁλόγυρα τ᾽ ἁλώνι Του καί θά μαζέψει στήν ἀποθήκη Του τό στάρι. Τό ἄχυρο ὅμως θά τό κάψει σ᾽ ἄσβεστη φωτιά*» (Λουκ. 3, 17-18).

Καί ὄχι μόνο μέ λόγια ἀλλά καί μέ ἔργα φανέρωσε τόν Ἰησοῦ σέ ὅλους, βαπτίζοντάς Τον, δείχνοντάς Τον στό λαό, συστήνοντάς Τον στούς μαθητές του καί γενικά μέ κάθε τρόπο μαρτυρώντας ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, ὁ «Ἀμνός» τοῦ Θεοῦ, ὁ Νυμφίος κάθε ψυχῆς πού θά τόν πλησίαζε καί θά πίστευε σ᾽ Αὐτόν. Αὐτόν πού σηκώνει στούς ὤμους Του τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, πού καθαρίζει τούς ἀνθρώπους ἀπό κάθε μολυσμό καί τούς δωρίζει τόν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος. Ἀφοῦ λοιπόν, ὅπως εἶχε προφητέψει ὁ Ζαχαρίας, **προετοίμασε τό δρόμο τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Χριστοῦ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, μέ τό κήρυγμα τῆς μετάνοιας** καί ἀφοῦ συμπλήρωσε ὅλο τό ἔργο του, γιά τό ὁποῖο καί στάλθηκε στή γῆ, πρίν ἀπό τόν Χριστό καί ἔγινε βαπτιστής Του στόν Ἰορδάνη, **ἀποσύρεται στήν ἔρημο γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ**, ἀπ᾽ ὅπου μέ παρρησία δίδασκε τά συγκεντρωμένα πλήθη τοῦ λαοῦ καί ἀπομακρύνεται ἀπό τό λαό παραδίνοντάς τον στόν Κύριο.

Ὁ Ἡρώδης ὅμως, ὁ γιός ἐκείνου τοῦ Ἡρώδη πού σκότωσε τά νήπια τῆς Βηθλεέμ, μολονότι δέν κληρονόμησε ὅλο τό βασίλειο τοῦ πατέρα του, ἀλλά διοικοῦσε μόνο τό ἕνα τέταρτο ἀπ’ αὐτό, εἶχε κακία πολύ μεγαλύτερη ἀπό τόν πατέρα του. Ζοῦσε μέσα στήν ἀκολασία καί ἔδινε μέ τόν τρόπο αὐτό τῆς ζωῆς του βδελυκτό παράδειγμα κάθε εἴδους κακίας στούς Ἰουδαίους ὑπηκόους του. Μπροστά σ᾽ αὐτή τήν ἄνομη ζωή δέν ἦταν δυνατόν ὁ Ἰωάννης νά σιωπήσει καί νά τήν ἀνεχτεῖ. Πῶς μποροῦσε νά μή μιλήσει ἐκεῖνος πού ἦταν ἡ φωνή τῆς Ἀλήθειας; Ἔτσι τόν ἔλεγχε γιά καθετί κακό πού ἔκανε, ἀλλά κυρίως γιά τή σχέση του μέ τήν Ἡρωδιάδα, τή γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ του, πού τήν εἶχε ἁρπάξει ἀπ’ αὐτόν καί συζοῦσε μαζί της παράνομα. Καί τοῦ ἔλεγε: «*Δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά συζεῖς μέ τή γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ σου τοῦ Φιλίππου*» (Μάρκ. 6, 18). Ὁ Ἡρώδης ὅμως, μή ὑποφέροντας τόν ἔλεγχο ἤ καλύτερα τους ἐλέγχους, ἔκανε ἄλλο ἕνα πονηρό ἀνδραγάθημα, ἔκλεισε δηλαδή τόν Ἰωάννη στή φυλακή.

Ὁ Φίλιππος, ὁ ἀδερφός τοῦ Ἡρώδη, ἦταν καί αὐτός γιός τοῦ Ἡρώδη τοῦ βρεφοκτόνου καί διοικητής ἑνός ἄλλου τμήματος ἀπό τά τέσσερα πού ἦταν χωρισμένο τό βασίλειο. Γιατί ὅταν ὁ πατέρας τους Ἡρώδης -μετά ἀπό τή σκληρή καί ἀλόγιαστη σφαγή τῶν βρεφῶν τῆς Βηθλεέμ- ἀφοῦ ἔπεσε σέ ἀφόρητες καί ἀγιάτρευτες ἀρρώστιες καί

συμφορές αὐτοκτόνησε, μή μπορώντας νά ὑποφέρει τόν πολύ πόνο καί τή λύπη, τότε παρουσιάστηκε ὁ ἄγγελος στόν Ἰωσήφ, πού βρισκόταν στήν Αἴγυπτο, καί τοῦ εἶπε: «*Σήκω καί πάρε τό παιδί μέ τή μητέρα του καί γύρισε πίσω στή γῆ τοῦ Ἰσραήλ, γιατί δέν ζοῦν πιά αὐτοί πού ζητοῦσαν νά σκοτώσουν τό παιδί*» (Ματθ. 2, 13). Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Ἡρώδης μέ τέτοιο φρικτό τρόπο ἔφυγε ἀπό τή ζωή, ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας χώρισε τό βασίλειό του σέ τέσσερα μέρη. Τά δύο τμήματα ἀπ᾽ αὐτά τά μοίρασε σέ δύο ἄλλους, ἔξω ἀπό τήν οἰκογένεια τοῦ Ἡρώδη, καί στά ὑπόλοιπα δύο ἔβαλε διοικητές τούς δύο γιούς τοῦ Ἡρώδη, τό Φίλιππο καί τόν Ἡρώδη, πού λεγόταν Ἀντίπας, τόν ὁποῖο καί ἔλεγχε ὁ Ἰωάννης. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς λέει ὅτι ὁ Ἡρώδης ἦταν διοικητής στό ἕνα τέταρτο τοῦ βασιλείου, δηλαδή στήν περιοχή τῆς Ἰουδαίας. Ὁ ἀδερφός του ὁ Φίλιππος ἦταν διοικητής στό ἄλλο τέταρτο, ὅπου ὑπάγονταν οἱ περιοχές τῆς Ἰτουραίας καί τῆς Τραχωνίτιδας, τότε πού στόν Ἰορδάνη βρισκόταν ὁ Ἰωάννης καί κήρυττε τό βάπτισμα τῆς μετάνοιας. Αὐτός λοιπόν, ὁ νέος Ἡρώδης, συνέλαβε τόν Ἰωάννη καί τόν ἔκλεισε δέσμιο στή φυλακή, καθώς μᾶς λένε οἱ Εὐαγγελιστές Ματθαῖος καί Μάρκος, γιατί τόν ἔλεγχε γιά τήν παράνομη σχέση του μέ τήν Ἡρωδιάδα, πού ἦταν γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ του καί τοῦ τήν πῆρε. Ἀκόμα ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἰωάννης τόν ἔλεγχε ὄχι μόνο γιά τήν Ἡρωδιάδα, ἀλλά καί γιά ὅλες τίς ἄλλες παρανομίες του.**Γιατί ὅμως ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς προσθέτει αὐτό τό «*γιά ὅλα τά ἄλλα τόν ἔκλεισε στή φυλακή*»;** (Λουκ. 3, 19-20). **Καί γιατί οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστές μνημονεύουν μόνο τό γεγονός τοῦ ἐλέγχου γιά τήν ὑπόθεση τῆς Ἡρωδιάδας;** Ἐπειδή ἡ φυλάκιση τοῦ Ἰωάννη καί πολλά ἄλλα αἴτια εἶχε, περισσότερο ὅμως τό ὅτι δέν ὑπέφερε ὁ ἁμαρτωλός βασιλιάς τόν ἔλεγχο, πού μέ θάρρος τοῦ ἀσκοῦσε ὁ Ἰωάννης, γιά ὅλα τά πονηρά ἔργα του. Γιά τήν ἀποτομή ὅμως τῆς τίμιας κεφαλῆς του ἡ μόνη αἰτία ἦταν ἡ μοιχαλίδα, ἡ ὁποία χρησιμοποιώντας σκευωρίες καί πονηρές πλεκτάνες τελικά κατάφερε νά πετύχει τό ἔργο τῆς ἀποκεφαλίσεως. Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἔλεγχε καί προσπαθοῦσε νά ἀποτραβήξει τόν Ἡρώδη ἀπό τήν παράνομη σχέση του, αὐτή ἔβραζε μέσα της ἀπό μίσος γιά τόν Ἰωάννη καί ἤθελε νά τόν θανατώσει, ἐπειδή, ὅπως νόμιζε, δέν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νά κατασιγάσει τόν ἔλεγχο πού τῆς ἔκανε. Γιατί δέν ἦταν μία οὔτε δύο οἱ βρώμικες πράξεις της ἀλλά πολλές. Ἦταν βέβαια τό ἁμάρτημα τῆς μοιχείας – τό χειρότερο ἀπ᾽ ὅλα τά ἁμαρτήματά της – πού δέν γινόταν μέ ξένο, ἀλλά μέ τόν ἀδερφό τοῦ νόμιμου συζύγου της, μέ τόν ὁποῖο σύζυγο εἶχε οἰκογένεια καί παιδιά καί μάλιστα μία κόρη πού ἦταν ἀκόμα στή ζωή. Καί ἐφόσον εἶχε παιδί, ἔστω καί ἄν ἐκεῖνος εἶχε πεθάνει, ὁ Μωσαϊκός νόμος δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά τήν παντρευτεῖ. Αὐτός ὅμως καί ἐνόσω ἀκόμα ζοῦσε ὁ ἀδερφός του καί εἶχε καί θυγατέρα, τοῦ πρόσβαλε τήν οἰκογενειακή του τιμή. Δέν ἀσελγοῦσε δέ μαζί της κρυφά, ἀπό ντροπή γιά τήν παρανομία, ἀλλά φανερά καί χωρίς συστολή διέπραττε τό ἀνόμημα. Ἔτσι δίνοντας ὅλη του τήν προαίρεση στό κακό δέν μπόρεσε νά σηκώσει τόν ἔλεγχο καί ἔκλεισε τόν Ἰωάννη στή φυλακή. Ἀλλ᾽ ὅμως ἡ ἴδια ἡ φυλακή τοῦ ἦταν μεγαλύτερος ἔλεγχος. Γιατί ὅσοι ὀπαδοί τοῦ Ἰωάννη ἄκουγαν ὅτι εἶναι φυλακισμένος ἔτρεχαν νά τόν δοῦν στή φυλακή καί πλήθη σύχναζαν ἐκεῖ γιά χάρη του. Αὐτό τό γεγονός ἔδινε μεγάλη ἐνόχληση στήν Ἡρωδιάδα, πού ἔτρεφε ἄγριο

μίσος ἐναντίον τοῦ Ἰωάννη καί ζητοῦσε νά τόν θανατώσει, μά δέν τῆς ἦταν μπορετό. Γιατί «*ὁ Ἡρώδης φοβόταν τόν Ἰωάννη, ἐπειδή τόν ἤξερε γιά ἄνθρωπο δίκαιο καί ἅγιο*» (Μάρκ. 6, 20). Φοβόταν ὁ Ἡρώδης τόν Ἰωάννη γιά τήν μεγάλη του ἀρετή, ἀλλά δέ φοβόταν τόν Θεό, ἀπό τόν ὁποῖο δίνεται στούς ἀνθρώπους ἡ ἀρετή. Καί δέν φοβόταν τόν Ἰωάννη γιά τήν ἁγιότητά του, ἄν καί ἤξερε ὅτι ἦταν ἅγιος καί δίκαιος ἄνθρωπος, ἀλλά τόν φοβόταν ἐξαιτίας τοῦ λαοῦ πού τιμοῦσε τόν Ἰωάννη καί τόν θεωροῦσε προφήτη, ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος λέει ὅτι ὄχι μόνον ἡ Ἡρωδιάδα, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ Ἡρώδης, ἤθελε νά θανατώσει τόν Ἰωάννη, ἀλλά φοβόταν τό λαό. **Ἐκεῖνο πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος γιά τόν Ἡρώδη (Μάρκ. 6, 20), ὅτι δηλαδή ἄκουγε μέ εὐχαρίστηση τόν Ἰωάννη, σημαίνει τοῦτο:** Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τά φάρμακα, πού ἄν καί αἰσθανόμαστε πίνοντάς τα τήν πικράδα τους, ὅμως τά παίρνουμε ἀδιαμαρτύρητα, γιατί ξέρουμε τίς θεραπευτικές ἰδιότητές τους, τό ἴδιο ἀκριβῶς ἀλλά ἀντίστροφα συμβαίνει καί μέ τά πνευματικά διδάγματα. Μ᾽ αὐτά δηλαδή εὐχαριστιοῦνται πολύ οἱ ἄνθρωποι, γιατί ἀπό φυσικοῦ τους προξενοῦν εὐφροσύνη. Ἐκεῖνοι ὅμως πού δέν πείθονται σ᾽ αὐτά, δέν συμμορφώνουν καί τίς πράξεις τους μέ αὐτά, γιατί καταλαβαίνουν ὅτι εἶναι τελείως ἀντίθετα ἀπό τήν πονηρή καί ἁμαρτωλή ζωή τους.

Ἴσως ἀκόμα ὁ Ἡρώδης ἄκουγε τόν Ἰωάννη στήν ἀρχή εὐχάριστα γι᾽ αὐτό καί δέν τόν εἶχε θανατώσει. Καί ἀκούγοντάς τον ἴσως ἔκανε πολλά ἀπ’ ὅσα αὐτός ἔλεγε. Ἐπειδή ὅμως, ὅπως εἶναι φυσικό, οἱ κακοί μισοῦν αὐτούς πού τούς ἐλέγχουν, ὁ Ἡρώδης μίσησε τόν Ἰωάννη γιά τόν ἔλεγχο πού τοῦ ἔκανε καί ἀφοῦ ξέχασε ὅλα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα ἄκουγε εὐχάριστα ἀπό τόν Ἰωάννη, συμφώνησε μέ τήν ἐγκληματική γνώμη τῆς μοιχαλίδας καί ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ἤθελε πλέον καί αὐτός νά τόν σκοτώσει ἀλλά φοβόταν τό λαό (Ματθ. 14, 5). Ὄχι βέβαια γιατί φοβόταν ἐπανάσταση ἀπό μέρος τοῦ λαοῦ, ἀλλά μόνο καί μόνο τήν ἀποδοκιμασία πού θά τοῦ ἔκαναν, γιατί ὅλοι εἶχαν τόν Ἰωάννη γιά προφήτη. Ἤξερε πολύ καλά ὅτι ἀπό κανένα δέν ἔμεινε ἀπαρατήρητη ἡ μεγάλη ἀρετή καί ἡ χάρη τοῦ Ἰωάννη. Ἐπειδή λοιπόν ἀκριβῶς στό φρόνημα τοῦ λαοῦ ἦταν πολύ κατώτερος ἀπό τόν Ἰωάννη, φοβόταν τήν κατηγορία πού θά τοῦ ἀπέδιδαν. Προσπαθώντας ἔτσι νά κερδίσει τόν ἔπαινο τοῦ λαοῦ προσποιόταν ἀκόμη περισσότερο ὅτι ὑπάκουε καί εὐλαβεῖτο τόν Ἰωάννη.

Ἡ Ἡρωδιάδα ὅμως, πού ἦταν σοφή στήν τέχνη τῆς κακοπραγίας, τοῦ ἀπομάκρυνε καί αὐτόν ἀκόμα τό φόβο καί τόν ἔσπρωξε στό φόνο ἔτσι ὅπως ἤθελε, μέ τό νά τόν πείσει ὅτι δέν κάνει κανένα ἔγκλημα. Μ᾽ αὐτό λοιπόν τό φονικό μίσος στήν καρδιά της ζητοῦσε τήν κατάλληλη περίσταση γιά νά κρύψει τό ἀνόμημά της καί νά κάνει ἔργο τή μανία της κατά τοῦ Βαπτιστῆ καί προφήτη Ἰωάννη, χωρίς νά προκαλέσει τό δυσμενή σχολιασμό ὅσο τό δυνατόν τῶν περισσότερων ὑπηκόων.

Ἔτσι ὅταν ἦρθε ἡ κατάλληλη στιγμή γιά νά μπεῖ σέ ἐνέργεια τό φονικό σχέδιο, κατά τή διάρκεια τῆς γιορτῆς πού γινόταν, μέ ἀφορμή τά γενέθλια τοῦ Ἡρώδη, ἐνῶ ἦταν μαζεμένος ὅλος ὁ λαός καί ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, μπῆκε ἀνάμεσά τους καί ἡ κόρη τῆς

Ἡρωδιάδας, πού τήν ἔμπασε ἡ ἴδια ἡ μάνα της, ἔχοντας βάλει σέ ἐνέργεια τό πονηρό σχέδιό της. Χόρεψε λοιπόν ἡ νεαρή κόρη μπροστά σ᾽ ὅλους καί ἄρεσε πολύ καί στούς ἄλλους θεατές καί στόν Ἡρώδη. Γιατί πῶς ἦταν δυνατόν κόρη δική της, δασκαλεμένη ἀπ᾽ αὐτή νά μή χορέψει τολμηρά καί νά μήν ἀρέσει καί στόν Ἡρώδη; Τόσο πολύ μάλιστα μέθυσε τήν ψυχή τοῦ Ἡρώδη -πού συμπαθοῦσε ἰδιαίτερα τά ξεφρενα παιχνιδίσματα καί τ᾽ ἄσεμνα χωρατά- ὁ ἀδιάντροπος αὐτός χορός, ὥστε νά φτάσει στό σημεῖο νά πεῖ στήν κόρη: «*Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καί ἐγώ θά στό δώσω*». Καί τῆς ὁρκίστηκε: «*Ὅ,τι μοῦ ζητήσεις θά στό δώσω, μέχρι τό μισό βασίλειό μου*» (Ματθ. 14, 7). Βγῆκε λοιπόν ἡ ξετσίπωτη κόρη καί πῆγε στή μητέρα της, τή δασκάλα της στούς ἄσεμνους χορούς καί στά καμώματα, τῆς λέει τόν ὅρκο πού ἔκανε μπροστά της ὁ Ἡρώδης καί τῆς ζητάει νά τῆς ὑποδείξει τί νά τοῦ ζητήσει. Ἐκείνη τή δασκαλεύει κατάλληλα. Ἡ κόρη ἀμέσως πείθεται μέ προθυμία καί ξαναγυρίζει ὁλοταχῶς στό βασιλιά καί τοῦ φανερώνει ἀδιάντροπα τό αἴτημα: «*Θέλω*», λέει, «*νά μοῦ φέρεις ἀμέσως, αὐτή τή στιγμή, στό πιάτο, τό κεφάλι τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ*» (Μάρκ. 6, 25). Αὐτά ζήτησε χωρίς ἴχνος ντροπῆς ἡ κόρη, ἡ δέ μοιχαλίδα μάνα προσπαθοῦσε μέ τό νοῦ της νά ἀνασκευάσει τήν κατηγορία γιά τό φόνο τοῦ προφήτη καί Βαπτιστή, λέγοντας στό βασιλιά τά παρακάτω: Θά φανεῖς ὅτι ἔκανες τό φόνο, ὄχι ἀπό μίσος γιά τόν δίκαιο ἄνθρωπο, ἀλλά γιά νά κρατήσεις τό λόγο σου. Καί «*γέμισε λύπη ὁ βασιλιάς, ἀλλά ἐπειδή εἶχε ὁρκιστεῖ καί ἐπειδή ντρεπόταν τούς καλεσμένους, ἄν δέν δειχνόταν συνεπής στούς ὅρκους, δέν ἤθελε νά τῆς ἀρνηθεῖ*» (Μάρκ. 6, 26). Γι᾽ αὐτό ἔστειλε στή φυλακή καί ἀποκεφάλισε τόν Ἰωάννη καί ἔφεραν τήν κεφαλή καί τήν προσφέρανε στήν κόρη.

Ἀλίμονο! **Πόσα κακά φέρνει ἡ μανιασμένη φιλοδοξία**! Δέν μποροῦσε ὁ Ἡρώδης νά τόν θανατώσει, γιατί φοβόταν τό λαό καί ὅμως τόν θανάτωσε γιά μία χούφτα προσκαλεσμένους. Γέμισε ἡ ψυχή του λύπη, ὄχι γιά τίποτα ἄλλο, ἀλλά γιατί νόμισε ὅτι θά ἔχανε τή δόξα πού εἶχε ἀπό τά πλήθη. Δυσκολέψανε λοιπόν γιά τό βασιλιά ἀπό παντοῦ τά πράγματα. Ἄν μέν φόνευε τόν δίκαιο Ἰωάννη, θά τόν κατηγοροῦσαν γιά τό φόνο καί ἄν δέν τόν φόνευε, θά ρεζιλευόταν δημόσια, γιατί δέν θά ἦταν σέ θέση νά κρατήσει τόν ὅρκο του. Ὁρκίστηκε ἀπό τήν ἀκόρεστη ἐπιθυμία νά τόν τιμοῦν καί φοβήθηκε νά παραβεῖ τόν ὅρκο ἀπό τή φιλοδοξία. Ἔτσι ἔκανε τό φόνο ὑποχρεωμένος νά τηρήσει τόν ὅρκο του, ἀλλά συγχρόνως ἱκανοποιοῦσε τήν κούφια φιλοδοξία του.

Αὐτό τό συμπόσιο εἶχε ὁλόκληρο συγκροτηθεῖ γιά χάρη κοσμικῆς δόξας καί φαντασίας. Μήπως ἔτσι δέν μᾶς λέει ὁ Κύριος στό Εὐαγγέλιο: «***Πῶς μπορεῖτε νά ἔχετε πίστη σέ μένα, ἀφοῦ δεχόσαστε τιμές ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο καί δέν ζητᾶτε τήν τιμή πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι ἡ μόνη πηγή τῆς δόξας καί τῆς τιμῆς;***» (Ἰωάν. 5, 44). Αὐτή τήν ἀνθρώπινη δόξα ἀποζητώντας οἱ Ἰουδαῖοι, ἀθέτησαν τήν πίστη πρός τόν Θεό. Αὐτό δέ πού τούς βαραίνει περισσότερο εἶναι τό ὅτι ἀποκεφάλισαν ὅλους τούς προφῆτες καί τελευταῖο σταύρωσαν τόν Χριστό, πού εἶναι τό «πλήρωμα» ὅλων τῶν Προφητῶν. Αὐτά εἶναι τά ἔργα ἑνός βασιλιᾶ πού διαφεντεύεται ἀπό μοιχαλίδες καί χορεύτριες. Αὐτά εἶναι ἐκεῖνα πού

τόν θέλγουν, στά ὁποῖα ἀρέσκεται καί γιά τά ὁποῖα δέν λογαριάζει καί προδίδει τό βασιλικό του ἀξίωμα καί τελικά φτάνει σ᾽ αὐτό τό ἔγκλημα.

Κάτι παρόμοιο, ἀδερφοί μου, παθαίνει καί ὁ νοῦς μας. Ἐνῶ εἶναι ἀπό τόν Θεό φτιαγμένος νά εἶναι βασιλιάς καί κυβερνήτης στά πάθη, ὅταν παρασυρθεῖ ἀπό αὐτά ξεπέφτει στή διάπραξη κακῶν καί δουλώνεται στήν ἁμαρτία. Ἔτσι ὅλοι οἱ δουλωμένοι στήν ἁμαρτία καί στά πάθη, **ἐνῶ ἡ συνείδησή τους τούς ἐλέγχει, τούς βαραίνει καί τούς ἐμποδίζει, στήν ἀρχή κατά κάποιο τρόπο τήν ἀποστομώνουν** -ὅπως ὁ Ἡρώδης τόν Ἰωάννη- γιατί δέν θέλουν νά τήν ἀκούνε. Ἀκόμα δέν ἀνέχονται νά ἀκούνε οὔτε καί τίς γραφές πού παρακινοῦν στήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ἁμαρτία καί τήν στροφή πρός τήν κατόρθωση τῆς ἀρετῆς. Τελικά ὅταν κατακυριευτοῦν ἀπό τό διεστραμμένο λογισμό, πού συντροφεύει πιά τόν ἄνθρωπο παράνομα, ὅπως ἡ Ἡρωδιάδα τόν Ἡρώδη, τότε καί τόν **ἔμφυτο λόγο** πού ἡ Χάρη ἔχει χαράξει στήν ψυχή -ἐννοῶ τή συνείδηση- τήν ἐξουδετερώνουν, βουβαίνοντάς την τελείως. Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι νά γίνονται ἄπιστοι καί νά ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ ὅσα λέει ἡ θεόπνευστη Γραφή, **φτάνοντας στό σημεῖο τῆς τέλειας ἀσυνειδησίας** καί τῆς ἐναντιώσεως στό λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ἡρώδης στόν Ἰωάννη. Ἀλλά καί ἐκεῖνοι πού ἀντιλέγουν στή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας πάσχουν ἀπό τήν ἴδια πάθηση ἤ καλύτερα κάνουν τά ἴδια μέ τούς προηγούμενους. Γιατί, αὐτοί ὅταν ἐλέγχονται ἀπό τίς γραπτές μαρτυρίες τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων καί τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πού ἐμεῖς τούς προβάλλουμε, στήν ἀρχή μέν σάν νά τίς φυλακίζουν αὐτές τίς μαρτυρίες μέσα στά βιβλία, μᾶς λένε: Ἀφῆστε τις αὐτές νά βρίσκονται ἐκεῖ πέρα καί μήν τίς χρησιμοποιεῖτε οὔτε νά τίς προβάλλετε σέ μᾶς. Δηλαδή δέν θέλουν νά δεχτοῦν οὔτε τά λόγια τοῦ Κυρίου πού λέει: «*Νά ἐρευνᾶτε τίς Γραφές καί μέσα σ᾽ αὐτές θά βρεῖτε ζωή αἰώνια*» (Ἰωάν. 5, 39). Στή συνέχεια λοιπόν, ἀπό τή διεστραμμένη ἀντιληψή τους πού λειτουργεῖ σάν ἄλλη Ἡρωδιάδα, πηγαίνοντας ἀπό τό κακό στό χειρότερο, καταντοῦν νά προσφέρουν αὐτούς τούς λόγους μέσα στά συγγράμματά τους διεστραμμένους, σάν νά προσφέρουν κομμένα κεφάλια στήν πιατέλα, γιά νά εὐχαριστοῦν καί νά ὁδηγοῦν στήν ἀπώλεια αὐτούς πού συμφωνοῦν μαζί τους.

Ἔτσι ὁ μέν Ἡρώδης ἔγινε ὑπόδειγμα γιά κάθε κακία καί ἀσέβεια, ὁ δέ Ἰωάννης ἔγινε ὁδηγητική στήλη γιά κάθε ἀρετή καί εὐσέβεια. Ὁ Ἡρώδης εἶναι ὁ κακός, μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξεως, ἄνθρωπος. Αὐτός πού συγκεντρώνει μέσα του ὅλη τή δύναμη τῆς ἀσέβειας καί γίνεται ὄργανο γιά τήν ἐπιτέλεση αἰσχρῶν πράξεων. Σάρκα σκέτη, χωρίς ἴχνος πνεύματος, δοῦλος τῆς σάρκας καί ἄνθρωπος μέ ὁλότελα σαρκικό φρόνιμα. **Ὁ δέ Ἰωάννης εἶναι ὁ ἁγιότερος ἀπ᾽ ὅλους τούς θεοφόρους ἄντρες πού ἔζησαν ποτέ στή γῆ**. Ἡ ἐξαίσια ψυχή πού εἶχε μέσα της συγκεντρωμένα ὅλα τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού καί τό ἴδιο τό ὄνομά του ἀκόμα σημαίνει τή Θεία χάρη πού φέρνει μέσα του. Τό κατοικητήριο κάθε ἀρετῆς καί εὐσέβειας.

Δύο ἐντελῶς ἀντίθετες εἰκόνες προβάλλουν σήμερα μπροστά στά μάτια μας. Ἀπ᾽

αὐτές ἡ μία γιά λίγο καί περιορισμένα, φαίνεται ἀρχικά νά εὐφραίνει καί νά τιμάει ὅσους θέλουν νά συμμορφώσουν τή ζωή τούς μ᾽ αὐτή, ἀργότερα ὅμως τούς παραδίδει σέ ἀφόρητη καί ἀτέλειωτη ἀτιμία καί θλίψη. Ἡ ἄλλη **στήν ἀρχή προσφέρει κόπο σ᾽ αὐτούς πού τήν ἀκολουθοῦν, μετά ὅμως τούς χαρίζει Θεία δόξα καί ἀπόλαυση μυστική, ἀληθινή, αἰώνια**. Ἄν λοιπόν ζοῦμε σύμφωνα μέ ὅσα μᾶς ὑπαγορεύει τό σαρκικό φρόνημα, θά πεθάνουμε, ὅπως μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 8, l3), σάν τό δουλωμένο στή σάρκα Ἡρώδη. Ἄν ὅμως, μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποθήσουμε νά ἀκολουθήσουμε τά ἴχνη τοῦ Ἰωάννη καί ἀντιστεκόμαστε στίς πονηρές ἐπιθυμίες καί ἀπαιτήσεις τῆς σάρκας, θά ζήσουμε αἰώνια. Γιατί ἡ ζωή αὐτῶν πού ζοῦν σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν ἔχει τέλος, ἀλλά βρίσκεται ἀπό τώρα μυστικά ἑνωμένη μέ τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Κολασ. 3, 3). Καί γι᾽ αὐτό δέν εἶναι σέ ὅλους φανερή. Ὅταν ὅμως ὁ Χριστός φανερωθεῖ, θά γίνουμε ὅμοιοι μέ Αὐτόν, κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καί συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας ἀξιωθεῖ νά κερδίσουμε τά αἰώνια ἐκεῖνα καί ἄφθαρτα ἀγαθά, «*τά ὁποῖα δέν εἶδε μέχρι σήμερα μάτι καί ἀφτί δέν ἄκουσε καί ἀνθρώπινος νοῦς δέν φαντάστηκε*» (Α΄ Κορ. 2, 9), γιατί ὑπερβαίνουν κάθε ἄκουσμα, θέαμα καί λογισμό. Καί αὐτά πού θά γευτοῦν καί θά ἀπολαύσουν ὅσοι ζοῦν σαρκικά, δέν θά εἶναι μόνο θνητά καί πρόσκαιρα. Ἀλλά καί ἡ εὐχαρίστηση πού θά προέλθει ἀπ’ αὐτά θά εἶναι ἀσήμαντη καί τιποτένια, σάν κάτι ξυλοκέρατα πού εἶναι κατάλληλα μόνο γιά τροφή τῶν χοίρων.
Καί ἄν λοιπόν ἀκόμα αὐτά τά ξυλοκέρατα ἦταν αἰώνια, πάλι τά ἄλλα, τά πνευματικά, θά ἔπρεπε νά προτιμήσουμε, γιατί, ἔξω ἀπό κάθε σύγκριση, εἶναι ἀνώτερα. Καί ἄν ἀκόμα ἦταν αὐτά τά ξυλοκέρατα τόσο μεγάλα καί θαυμαστά ὅπως τά πνευματικά καί μόνο γιά τό λόγο ὅτι αὐτά εἶναι πρόσκαιρα, ἐκεῖνα δέ αἰώνια καί πάλι τά πνευματικά ἔπρεπε νά προτιμήσουμε, γιατί θά παραμείνουν αἰώνια.

Ἀφοῦ λοιπόν, ἀδερφοί μου, ἐκεῖνα τά ἀγαθά εἶναι αἰώνια καί ἀσύγκριτα, αὐτά δέ εὐτελῆ καί πρόσκαιρα, ἄς προτιμήσουμε τά μόνιμα καί μυστικά καί οὐράνια, γιατί τά γήινα διασκορπίζονται καί φθείρονται. Ἄς προσπεράσουμε, ὅπως τούς ἀξίζει, τά πρόσκαιρα καί ἄν ἀκόμα γιά πολύ λίγο διάστημα προσφέρουν εὐχαρίστηση στίς αἰσθήσεις. Ἄς προσπαθήσουμε νά κερδίσουμε τά μέλλοντα ἀγαθά, γιατί αὐτά εἶναι αἰώνια καί ἄφθαρτα. Ἄς ἀποφεύγουμε νά μοιάσουμε τοῦ Ἡρώδη. Ἄς φροντίζουμε μέ ἐπιμέλεια, βάζοντας ὅλες μας τίς δυνάμεις, νά μοιάσουμε μέ τόν Πρόδρομο, πού ἔζησε μέσα στή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί περισσότερο ἀπ’ ὅλους τούς ἄλλους ἀνθρώπους ἄς προσπαθήσουμε ἐμεῖς πού διαλέξαμε τή μοναχική ζωή, ἡ ὁποία εἶναι ἀποχωρισμένη ἀπό τά κοσμικά ἤθη καί πράγματα καί μοιάζει λίγο μέ τήν ἐρημική καί ξέμακρη ἀπό τόν κόσμο ζωή τοῦ Προφήτη καί Βαπτιστῆ. Ὁ Τίμιος Πρόδρομος προγνωρίζοντας -σάν προφήτης πού ἦταν- καί τοῦτο, ὅτι δηλαδή αὐτό θά εἶναι τό μοναδικό τάγμα πού θά μπορέσει, ἔστω καί σέ μικρό βαθμό, νά ἀκολουθήσει τόν τρόπο τῆς ζωῆς του, **δέν ἀποκεφαλίστηκε πέφτοντας στόν ἀγώνα γιά θέματα δογματικῆς πίστεως, ἀλλά γιά θέματα ἠθικῆς ζωῆς**. Καί αὐτό γιά νά εἴμαστε καί ἐμεῖς οἱ μοναχοί ἕτοιμοι νά ἀντιστεκόμαστε μέχρι θανάτου ἐναντίον τῆς

ἁμαρτίας, γνωρίζοντας ὅτι θά λάβει στεφάνι μαρτυρίου αὐτός πού μέ ὅπλο τήν ἀρετή θά νικήσει τά πάθη. **Γιατί ὅσο πιό μικρό κακό εἶναι ἡ ἁμαρτία σέ σχέση μέ τήν αἵρεση, τόσο κατά συνέπεια πιό μεγάλο καλό εἶναι τό νά δώσει κανείς τή ζωή του καί μόνο γιά τήν ἀρετή παρά γιά τήν καταπολέμηση τῆς αἵρεσης**. **Γιατί πῶς δέν θά ᾽δίνε τή ζωή του καί γιά κεῖνο τό μεγαλύτερο, δηλαδή γιά τήν ὀρθή πίστη καί λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἄν ὑπῆρχε ἀνάγκη, αὐτός πού θυσιάζει τήν ψυχή του γιά τό μικρότερο, δηλαδή γιά τή συνέπεια στήν ἠθική ζωή;** Γι᾽ αὐτό τό λόγο καί αὐτός πού ὑπῆρξε ὁ ἐπιφανέστερος ἀπ᾽ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ὁ κήρυκας τῆς μετάνοιας, ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής τοῦ Σωτῆρος, ἀποκεφαλίστηκε, πέφτοντας ἔτσι στόν ἀγώνα γιά τή συνέπεια στήν ἠθική ζωή. Αὐτός, ἀδερφοί μου, δέν ὑπῆρξε μόνο πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί τῆς Ἐκκλησίας Του καί τῆς δικῆς μας, τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Αὐτός γεννήθηκε ἀπό τή στείρα Ἐλισάβετ καί ἐμεῖς ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν, γιά τήν ὁποία ἔχει γραφτεῖ: «*Γέμισε ἀπό χαρά καί ἀγαλλίαση στείρα, πού δέν γεννᾶς παιδιά. Ξεφώνισε ἀπ᾽ τή χαρά σου καί κράξε μέ παρρησία σύ πού μέχρι τώρα δέν γεύτηκες τίς ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ, γιατί θά εἶναι πολύ περισσότερα τά παιδιά τῆς ἐρήμου, ἀπό ἐκείνης πού εἶχε τόν ἄνδρα*» (Ἠσ. 54, 1 – Γαλ. 4, 27).

Ἐκεῖνον, μετά τή γέννησή του, ὁ βρεφοκτόνος Ἡρώδης μέ ἄγριο μίσος κατεδίωκε γιά νά τόν σκοτώσει. Καί τόν καταπολεμοῦσε γιατί εἶχε ἔχθρα πρός τόν Ἴδιο τόν Χριστό. Ὁ Ἰωάννης ὅμως βρῆκε καταφύγιό του τήν ἔρημο, τήν προτίμησε ἀπό τόν κόσμο καί κατοίκησε σ᾽ αὐτή. Ἐπιτίθεται καί σέ μᾶς ὁ νοητός Ἡρώδης, δηλαδή ὁ διάβολος, μετά τήν πνευματική μας γέννηση, πολεμώντας τόν Ἴδιο τόν Χριστό μέσα στή ζωή μας. Αὐτό κάνει καί μᾶς νά φεύγουμε ἀπό τόν κόσμο καί νά καταφεύγουμε στά μοναστήρια, σ᾽ αὐτά τά ἀφιερωμένα στόν Θεό ἐκπαιδευτήρια. Ἔτσι ξεφεύγουμε ἀπό τούς ἄσπλαχνους ἐκείνους καί ὁπλισμένους ἐναντίον μας ὑπηρέτες του, δηλαδή ἀπό τά πάθη, τά ὁποῖα χρησιμοποιεῖ σάν προσάναμμα γιά τή διάπραξη τῆς ἁμαρτίας καί μέ τά ὁποῖα μᾶς νεκρώνει πνευματικά καί μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Θεό. Αὐτός εἶναι ὁ πνευματικός θάνατος πού μπαίνει μέσα μας ἀπό τά παράθυρα, δηλαδή **ἀπό τίς αἰσθήσεις μας** (Ἱερ. 9, 21). Μέσα ἀπό αὐτά πέρασε στήν ἀρχή καί γκρέμισε τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν οὐράνια δόξα καί στέρησε ἀπό τήν ἀθανασία τούς Προπάτορες. Ὑπάκουσε ἡ Εὔα στήν κακόβουλη καί πονηρή συμβουλή. Γνώρισε, ἔπαθε, ἔφαγε, πέθανε πνευματικά, ἔθελξε τόν ἄνδρα καί τοῦ μετέδωσε καί τήν τροφή καί τήν ἀπαγορευμένη ἁμαρτία. Ἐκεῖνοι δέν μπόρεσαν ν᾽ ἀντισταθοῦν στήν πρώτη καί μόνη δοκιμασία, ἔδωσαν μέ μιᾶς προσοχή σ᾽ ἕνα δόλιο λόγο. Νικήθηκαν ἀπό ἕνα ὡραῖο θέαμα, ἄν καί δέν ἦταν ἐμπαθεῖς, ἀλλά ἀπαθεῖς καί ζοῦσαν σ᾽ ἕνα περιβάλλον πού δέν τό κυβερνοῦσαν τά πάθη.

Ἄραγε, θά μπορέσουμε ἐμεῖς, πού σ᾽ ὅλη μας τή ζωή τρεφόμαστε ἀπό τό κοσμικό φρόνημα, ἀπό τίς πολύμορφες ὄψεις τῶν παθῶν, ἀπό τίς πολυλογίες, ἀπό τά ἄπρεπα λόγια πού ἀκοῦμε καί τίς ἀσύμφορες συναναστροφές, νά μή μολυνθοῦμε ἀπό τό κακό ἤ νά μήν τραυματιστοῦμε ψυχικά καί νά μή διατεθεῖ πονηρά ὁ ἐσωτερικός μας

κόσμος; Δέν εἶναι δυνατόν. Ὄχι, δέν μπορεῖ νά μή γίνει αὐτό. Γι᾽ αὐτό ἀκριβῶς καί οἱ Πατέρες, ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἐγκατέλειψαν τόν κόσμο, **ἀποφεύγοντας ἔτσι τή συνοίκηση μέ ἐκείνους πού ἔχουν κοσμικό φρόνημα καί κοσμική ζωή**. Ἄλλοι κατοίκησαν στήν ἔρημο καί ἔλκυσαν πρός αὐτήν πολλούς μεταγενέστερους. Ἄλλοι πάλι ἀσκήτεψαν στά μοναστήρια καί συγκρότησαν πνευματικές ἀδελφότητες, στίς ὁποῖες ὁ καθένας μας, σύμφωνα μέ τίς δικές του προϋποθέσεις, ἐνσωματώνεται καί μιμεῖται τό ζῆλο ἐκείνων, ζώντας ὅλοι μας μέσα σ᾽ αὐτά τά ἱερά μαντριά.

Δέν πρέπει ὅμως μόνο νά κατοικοῦμε σ᾽ αὐτά, ἀλλά καί νά ζοῦμε ὅπως ἔζησαν καί οἱ Πατέρες πού τά δημιούργησαν. Γιατί δέν λείπει ἀπό τούς ἄλλους αὐτούς θεϊκούς παραδείσους, δηλαδή τά μοναστήρια, τό γνωστό ξύλο τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, οὔτε ὁ διάβολος παύει νά εἶναι σύμβουλος. Ἔχοντας πιά ἀποχτήσει πείρα ἀπό τό παλιό παράδειγμα τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας, ἄς ἔχουμε στραμμένη τήν προσοχή μας μόνο στό σοφό καί ἀγαθό σύμβουλο, δηλαδή τόν Χριστό μας.

Ἄς ἀκολουθοῦμε αὐτούς πού καί παλιότερα τόν ὑπάκουσαν καί τώρα πειθαρχοῦνε στό νόμο Του, ὁμοιώνοντας τή ζωή μας μέ τή ζωή τους, κατά τό ὑπόδειγμα καί τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου πού λέει «*μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ*» (Α΄ Κορινθ. 4, 16), γιατί πραγματικά μετά ἀπό τόσες δοκιμασίες πού πέρασαν ἡ ζωή τους εἶναι αὐθεντική.

Ἀλλά ὅπως ἀκριβῶς στήν ἔρημο, ἔτσι καί στά ἱερά αὐτά μοναστήρια ὑπάρχουν θηρία καί κτήνη. Πρέπει λοιπόν πολύ νά προσέξουμε, μήπως -ἄν δέν μιμηθοῦμε ὁ καθένας μας σύμφωνα μέ τή δύναμή του τό βίο τοῦ Ἰωάννη- ἐξισωθοῦμε μέ τά ἀνόητα κτήνη καί μοιάσουμε σ᾽ αὐτά (Ψαλμ. 48, 13).

Λοιπόν τί πρέπει νά κάνουμε; Ὁ Τίμιος Πρόδρομος ἦταν πάντα ἀσκεπής, δεῖγμα τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς καί τῆς παρρησίας του πρός τόν Θεό. Γιατί σύμφωνα μ᾽ αὐτό πού λέει ὁ Ἀπόστολος, ὁ «*ἄνδρας πρέπει νά προσεύχεται ἀσκεπής, ὥστε ἔχοντας ἀκάλυπτο τό πρόσωπό του, νά ἀντανακλᾶ τή δόξα τοῦ Θεοῦ*» (Β΄ Κορ. 3, 18). Ἄς καλύψουν λοιπόν τήν κεφαλή τους, δηλαδή ἄς προσπαθήσουν μέ κάθε τρόπο νά ἀσφαλιστοῦν αὐτοί πού ζοῦν μέσα στόν κόσμο καί σχετίζονται μ᾽ αὐτόν, ὥστε νά προφυλαχτοῦν ἀπό τίς ζημιές καί τά σκάνδαλα, πού τόσο φυσικά παρουσιάζονται στή ζωή τους, ἄν καί δέν νομίζω ὅτι αὐτό μποροῦν νά τό κάνουν πάντοτε.

Ἐμεῖς ὅμως, κάνοντας πολύ καλά, ἀναχωρήσαμε ἀπό τόν κόσμο. Ἄς ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ᾽ αὐτόν καί μέ τή διάνοιά μας, ἐνώνοντας τό νοῦ μας μέ τόν Χριστό, ψέλνοντας καί ὑμνώντάς Τον μέ πνευματικές ὑμνωδίες καί προσευχές. Ἀκόμα κάνοντας**μέ τήν προσευχή** τούς ἑαυτούς μας ναό τοῦ σωτηρίου Ὀνόματός Του, ἔχοντας Αὐτόν διαρκῶς στή μνήμη μας γιά χάρη τοῦ Ὁποίου ἐγκαταλείψαμε τόν κόσμο. Γιατί ἐκεῖνος πού ἄφησε γι᾽ Αὐτόν τόν κόσμο καί ὅσα καλά εἶχε ἐκεῖ, ποθεῖ ὁπωσδήποτε νά

ἑνωθεῖ μαζί μέ τόν Χριστό. Ἡ ἕνωση αὐτή κατορθώνεται μέ τή διαρκῆ**μνήμη τοῦ Ὀνόματός Του**, ἡ ὁποία καθαρίζει τό νοῦ. Ἄς καθαρίσουμε λοιπόν τά μάτια τῆς ψυχῆς μας μέ τό νά ἀναζητᾶμε τόν Θεό μέσα στά ἔργα μας, στά λόγια μας καί στούς λογισμούς μας. Δέν θά ἔχουμε κανένα ἐμπόδιο, μόνο νά θελήσουμε νά ἔχουμε στραμμένη τήν προσοχή μας, ὅσο μᾶς εἶναι μπορετό, στό βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη. Ἐκεῖνος ἦταν στήν ἔρημο ἄστεγος, ἐμεῖς ἄς ἀρκεστοῦμε στή μικρή μας στέγη. Ἄς εἴμαστε εὐχαριστημένοι μέ τό μικρό κελλί, πού μᾶς ἔχει παραχωρήσει ὁ προεστώτας, φέρνοντας στό νοῦ μᾶς ἐκεῖνον πού σέ ὅλη του τή ζωή δέν εἶχε καθόλου κατοικία. Ἐκεῖνον πού τοῦ ἦταν ἀρκετά γιά τροφή τά **ἀκρόδρυα** καί ὁ **μελέαγρος**. Ὁ μελέαγρος ἦταν χόρτο πού φύτρωνε μόνο του, χωρίς καλλιέργεια στήν ἔρημο καί τοῦ ὁποίου τίς ρίζες χρησιμοποιοῦσαν γιά τροφή καί οἱ μετά τόν Ἰωάννη ἐρημίτες Πατέρες. Ἀκρόδρυα ὀνομάζουν τούς καρπούς. Μέ καρπούς λοιπόν καί ρίζες χόρτων ζοῦσε ἐκεῖνος ἤ μέ **μέλι ἄγριο**. **Φοροῦσε ἕνα μόνο χιτώνα, ζωσμένος δερμάτινη ζώνη, δείχνοντας ἔτσι καί μέ τά δύο αὐτά σύμβολα τή νέκρωση τῶν παθῶν πού ἔφερε πάνω στό σῶμα του** (Β΄ Κορ. 4, 10). Ἀκόμα, ἔχοντας ὁ ἴδιος τό ἀγαθό τῆς ἀκτημοσύνης, τό διδάσκει καί σέ μᾶς μέ τή ζωή του. Ἐμεῖς πόσο τά ἔχουμε ὅλα πλούσια! Τρόφιμα καί ροῦχα, κελλάρια καί ἀποθῆκες γεμάτες ἀπό στάρι καί κρασί, ζυμωτήρια καί χώρους γιά νά κόβουμε τό ψωμί καί μέ λίγα λόγια ἔχουμε ὅ,τι χρειαζόμαστε.

Ἄς εὐχαριστοῦμε λοιπόν τόν Θεό πού μᾶς τά χορηγεῖ καί τόν Τίμιο Πρόδρομο, πρός Τιμή τοῦ ὁποίου ὅλα αὐτά ἄκοπα συγκεντρώνονται, σάν νά τρέχουν ἀπό κάποια πηγή καί ἄς τά προσφέρουμε γιά τή δόξα του, ἀνταποδίδοντάς του τήν εὐχαριστία μας μέ ἔργα. Γιατί ἄν εἴμαστε εὐχαριστημένοι μέ τά κοινά αὐτά ἀγαθά τῆς Μονῆς, δέν ἀπέχουμε ἀπό τήν ἀκτημοσύνη καί τήν ἐγκράτεια τοῦ Ἰωάννη. Ἄν καί ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά παραβληθοῦμε σέ τίποτα μαζί του, ὅμως ὅπως ἐκεῖνος τρεφόταν ἀπό τόν Θεό, ἔτσι καί ἐμεῖς τρεφόμαστε ἀπό τά ταμεῖα του, δηλαδή ἀπό τά ταμεῖα τοῦ Μοναστηριοῦ, πού εἶναι ἀφιερωμένα στόν Θεό. Αὐτό δέν εἶναι κακό. Κακό εἶναι νά ἔχουμε δικά μας ταμεῖα καί κτήματα. Αὐτό μᾶς χωρίζει ἀπό τήν κοινωνία τῶν Ἁγίων. Ἐκεῖνος πού ἔφυγε ἀπό τόν κόσμο καί ἔχει δικά του πράγματα, εἴτε γιατί τά ἔφερε μαζί του ἀπό τόν κόσμο, εἴτε γιατί τά ἀπέκτησε ὄντας μοναχός, σέρνει μαζί του τόν κόσμο καί ποτέ δέν τόν ἐγκαταλείπει, ἀκόμα καί ἄν βρίσκεται σ᾽ αὐτό τό Ἅγιο Ὄρος, ἀκόμα καί ἄν ζεῖ μέσα σ᾽ αὐτές τίς ἱερές Μονές πού εἰκονίζουν τόν οὐρανό. Αὐτός μολύνει καί τόν τόπο ἀκόμα πού κάθεται καί τόν μετατρέπει σ᾽ ἕνα κομμάτι τοῦ κόσμου. Αὐτός ὁπωσδήποτε θά κατακριθεῖ, γιατί νόμισε τόν ἱερό τόπο τοῦ Θεοῦ, σάν τόπο κοσμικό.

Μήπως ὅμως ἄφησε ὁ Βαπτιστής τοῦ Κυρίου καί Πρόδρομος Ἰωάννης τήν ἠρεμία καί τήν ἐρημιά ἐκείνη; Βέβαια τήν ἄφησε. Πότε ὅμως; Ὅταν στάλθηκε ἀπό Ἐκεῖνον γιά νά γνωρίσει τό δρόμο τῆς σωτηρίας στό λαό Του καί νά ἐλέγξει ὅσους δέν ὑπάκουαν στίς ἐντολές Του. Γι’ αὐτό τόν ἔλεγχο ἀποκεφαλίστηκε ἀπ’ αὐτούς, γεγονός τό ὁποῖο **σήμερα γιορτάζουμε**. Δέν ἔπρεπε αὐτός νά πεθάνει μέ «φυσικό» τρόπο. Γιατί αὐτός

ὁ «φυσικός» θάνατος εἶναι καταδίκη γιά τήν παράβαση τοῦ Ἀδάμ, γιά τήν ὁποία δέν ἦταν ὀφειλέτης ὁ Ἰωάννης, πού ὑπῆρξε ὑπηρέτης καί διάκονος τοῦ Θείου θελήματος καί Τόν ὑπάκουσε ἀπό τότε πού βρισκόταν ἀκόμα στήν κοιλιά τῆς μητέρας του. Οἱ δίκαιοι, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου, ὀφείλουν νά θυσιάζονται τόσο γιά τήν ὀρθή πίστη καί λατρεία τοῦ Θεοῦ ὅσο καί γιά τήν ἀκεραιότητα τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Καί γι’ αὐτό τό λόγο εἶναι πιό κατάλληλος γι’ αὐτούς ὁ βίαιος θάνατος γιά χάρη τοῦ καλοῦ. Γι’ αὐτό καί ὁ Κύριος τέτοιο θάνατο γεύτηκε. Ἔπρεπε λοιπόν καί ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννη, νά εἶναι ὄχι μόνο πρόδρομος ἀλλά καί ὅμοιος μέ τό θάνατο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά προπορευτεῖ -σύμφωνα μέ τήν προφητεία τοῦ πατέρα του Ζαχαρία- πρίν ἀπό τήν κάθοδο τοῦ Κυρίου στόν Ἅδη, καί νά γνωρίσει σ᾽ αὐτούς, πού ἦταν στό σκοτάδι καί στή μαυρίλα τοῦ Ἅδη, τήν ὁδό τῆς σωτηρίας, δηλαδή τή μετάνοια, ὥστε νά τρέξουν καί ἐκεῖνοι κοντά στόν Χριστό καί νά ἀπολαύσουν τή μακάρια καί ἀθάνατη αὐτή ζωή, πού Αὐτός χαρίζει. Αὐτή τή ζωή ἄς εὐχηθοῦμε καί ἐμεῖς νά πετύχουμε μέ τίς πρεσβεῖες ἐκείνου, πού τήν ἀπόλαυσε ἀπό τήν κοιλιά ἀκόμα τῆς μάνας του, πού τήν κήρυξε στόν κόσμο καί στόν Ἅδη καί πρός τήν ὁποία καθοδήγησε καί καθοδηγεῖ ὅλους μέ τό λόγο καί τή ζωή του καί τίς ἱκεσίες του πρός τόν Θεό, μέ τή χάρη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ᾽ Αὐτόν μόνο πρέπει ἡ αἰώνια δοξολογία. Ἀμήν.

(Ἀπό τό βιβλίο: «Θεϊκό Λυχνάρι, ὁ Τίμιος Πρόδρομος», Ἐκδόσεις "ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ", Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

(Πηγή: imaik.gr)